

τὴν Δύσιν προσκαλέσετε μὲ ῥόδα νὰ σιμώσῃ
νὰ 'δοῦμε ποιὰ θὰ πρωτοῖδῃ καὶ ποιὰ θὰ στεφανώσῃ.

Σήμερα χάνεται γιὰ σὰς κ' ὁ κόσμος τοῦ σιμοῦ
κ' ἄτις κοπιῶν τῆς φωτιᾶς μὲς 'στὴν ἔδων Ἐρμού.
Σήμερα κἀνον μερικὸ πῶς γιὰ τὸ γένος κλαίει,
σήμερα 'στους ἑγγόνους τῶν γρηαῖς γιαιγαῖδες λέει
πῶς μὴ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ 'στὴς προστυχίαις τὰ χρόνια
ἵπολιμοῦσαν τὴν Τουρκιὰ κ' ἐπέσει καὶ μὴ χιόνια
φουσταναλῆδες ἀνθρώποι, Βλαχάθῆδες κ' Ἀνδρούστοι,
καὶ τὴν γιαιγὰ του κεινῶς
'ρωτᾷ καθένος ἑγγόνος:
'*γαιγιά, κ' αὐτοὶ καμμιά φορὰ δὲν τόκοσαν παπούτσι;*

Σήμερ' ἀκούουν, πρόγονοι, τὰ σύγχρονα τὰ πλήθη
πῶς κ' ἄλλος πόλεμος παλῶς τοῦ νέου προηγήθη,
κ' ὁ μὴν παλῶς ἐβάσταξε μίαν ἑπτάδα χρόνων
κ' ὁ νέος ὁ καλλίτερος τρεῖς ἑβδομάδες μόνον.

Σήμερα στεφανώματα, τροπικῶν ἑβδομάς,
κ' ὅσα στεφάνια σήμερα περισσεύουν σ' ἡμᾶς
ἀπὸ τὸν νέο πόλεμο, τὰ πέρ' ἢ Ρωμηοσύνη
καὶ τὰ πετᾷ 'στους ἰσχυροὺς σὰς σὴν ἑλλημοσύνη.

Πάρτε καὶ σεῖς, προπάτορες, ἡμεῖς μ' αὐτὰ 'χρητάσαμε
καὶ νόκτα μ' ἐμὰς πλείωντας στεφάνους ἀποστάσαμε.
Σήμερα δὲν γλυτόνετε, παληροφουσταναλῆδες,
ποῦ δόξαεις λαχταροῦσατε κ' ἐλευθέραις Ἑλλάδες,
θέλετε καὶ δὲν θέλετε θὰ πάρτε στεφάνια
κ' ἀφήσετε παρακαλῶ τὴν φωροπερηφάνεια.

Σήμερα δὲν γλυτόνετε... κ' ἐγὼ θὰ βγάλω λόγο
'στ' ἀγάλματά σας τὰ εσπτά,
κ' ἀπ' ὄλους θὰ ζητῶ λεπτὰ
νὰ γίνῃ μίγας ἀνδρίας καὶ σὸν Παλαιολόγο.

Καὶ γιὰ τὸν Κόδρο δώσετε, παλῶ μ' ἐμὰς Βασιλεία,
νὰ μακρῶσετε κ' αὐτὸν μὲ περιεφραλαία.
Σὰν γίνουσι καὶ γι' αὐτοὺς τοὺς δὲ προπάτορας ἀγάλματα,
τότε 'στὴς Λαύρας τὴν πομπὴν μὲ φαντασίας ἄλλατα
στεφάνια περισσότερα κ' ἀκτινωτὰ θὰ κἀνω,
καὶ θ' ἀπαγγέλω, βρὲ παιδιὰ, θυὸ λόγους παραπάνω.

Κανεὶς δὲν ξέρει, πρόγονοι, τὸν Μάρτη τί παθαίνετε,
σήμερα πάλιν ἀπὸ μ' ἐμὰς τοὺς ἄλλους σὰς καθαίνετε,
καὶ ξαναλέν τῆς νικαῖς σας οἱ νέοι Τουκομαχοὶ
καὶ τὰ σπαθιά δαγκάνουν...
φανταζόμασι τοὺς ἰσχυροὺς σὰς ἄν ἔχουν στομάχι
τί ξερὰτὸ θὰ κἀνουν.

Σήμερα τόσος φωτισμός,
λαθάρων ποικιλία,
καὶ μίγας ἑθουσιασμός
ἐπὶ παραγγελία.

Σὰν μάση' Ἀποκρηάτικη τὸν πέρνουσι μὲ τὸ νοικί,
μαζὶ μ' αὐτὸν νοικιάζουσι καὶ μὴ παληροπαντιέραι,
κ' ὅστερα τὸν γυρίζουσι 'στὴν πριταποθήκη
γιὰ νὰ τὸν πάρουσι ξανά τοῦ χρόνου τέτοια μέρα.

Ἐυδατήριον γοργῶν κ' ἐθουσιασμοῦ ὀργῶν.

'Μπρός, παιδιὰ, 'στὸν Πατριάρχη... μὰ γιὰ δέστε τί σκανή!...
Ξανασφίγγει τὸ λακμὸ τοῦ τῆς κρημάλας τὸ σκονί,
καὶ τὸν πνίγει καὶ τὸν πνίγει... παλληκάρια, νάτο νάτο...

πάλι γίνουσι θηλιά,
καὶ τὰ ράσα του τ' ἀπλόουν γιὰ νὰ κρῦψουν ἀπὸ κάτω
κάθε βρώμικη δουλειά.

'Μπρός, παιδιὰ, 'στὸν Πατριάρχη κλειφτόν χορὸ νὰ σύρω....
τρίουν πάλαισι καὶ σπαθιά,
καὶ κατὰχρῶσαι σπαλιέταις καθισμῶνικαις γύρω γύρω
παίζουσι τὴν κολοκοῦδιά.

'Μπρός, παιδιὰ, 'στὸν Πατριάρχη... στέφεται τὸν γαρῶπο!...
ὁ παππᾶς ποῦ μ' ἐμὰς κυτᾶται κἀτὶ θέλει νὰ μ' ἐμὰς πῆ.
Μαρμαρινεὶ ρασσοφόροι, δοξασμένο τὸνομά σου...
πάλι βλέπω νὰ μὲ γνέφης καὶ μὲ λὲς κἀλθῶ σιμά σου.

Μὴ μὲ γνέφης, Πατριάρχη, μὴ μὲ λὲς τὸ γχιλ μπουρντά...
Ξέρω ξέρω τί μὲ θέλεις καὶ δὲν ἔρχομαι κοντὰ.
'Ὅσο δὲ γι' αὐτὸ, πατέρα, δὲν μὲ λείπει νοῦς καὶ γνώσις,
ξέρω πῶς μὲ θέλεις μόνο
τὴν πεντάπλα νὰ μὲ δώσης,
ποῦ μὲ δίνεις κάθε χρόνο.

'Ὅπως πρόπερσι καὶ πέρσι δὲν θὰ μὲ ξαναγιελάσῃς...
ξέρω φράσκαλι πῶς θέλει τὸν Ρωμῶν ἢ νῆα πλάσις,
πλὴν ἐφέτος δὲν γλειοῦμαι μὲ τὰ πλᾶνα νεύματά σου...
εἰμπορεῖς νὰ μὲ μουντζώσῃς καὶ χωρὶς κἀλθῶ κοντὰ σου.

'Μπρός, παιδιὰ, 'στὸν Πατριάρχη, τὸν παππᾶ μ' ἐμὰς τὸν Γρη-
μάρος ἑμπρός, Σταυρακετοί, [γόργα,
γιὰ Κερνάβαλο τὸν πέρνουσι πολυμέγρησι πτεροφόροι
καὶ τοῦ ῥίχουσι κομριτί.

'Μπρός, παιδιὰ, 'στὸν Πατριάρχη μὲ στεφάνια' ποῦχουν
'οὔτο πολέμου τὸ καμίνι. [μεινεῖ
Χρόνια πέρασαν, κ' ἀκόμη δὲν 'κουράσθη νὰ βλογᾷ
κάθε ψεύτη, κάθε κλέφτη, κάθε μούρη Ραμπαγᾶ.

Πᾶμε τώρα καὶ 'στὸν Ρήγα, τὸν μεγάλο πρωτομάρτη,
ποῦ μ' ἐμὰς ἔκανε μπουρσοῦτι νὰ μυρίζουσι τὸν Μάρτη,
'Ἀπὸ μπρός καὶ πίσω στρέφει
καὶ κυτᾶται τρικαντὰ...
βλέπω πῶς κ' αὐτὸς μ' ἐμὰς γνέφει
νὰ σιμώσωμε κοντὰ.

Κᾶτὶ λείει... δὲν ἀκούτε; .. μὲς 'στὸ νέο ρεμπιλιῶ
τραγοῦδᾷ μαρμαρωμένους τὸ τραγοῦδι τὸ παλῶ.

'Ὁ παιδιὰ μου τιμημένα,
ποῦ σκορπᾷ ἔδω κ' ἔκει,
καὶ τραβᾷται πεινασμένα
μῆσα 'στὴν Ἀμερική.

'Ὁ παιδιὰ μου σὲς ἐν τίλει,
ποῦ σὰς λέει κόμη ἰλ φῶ,

κι' ό Φεραίος Ρήγας θέλει
κάτι νά σάς 'πῆ κρυφά.

Όλα τώρα στεφανώστε και του Ρήγα τάντεριά,
πού δὲν 'πρόσμενε ποτί του μία τέτοια 'λευθεριά
τούς μικρούς ν'άποκτηνώνῃ τῶν τρανῶν ἢ γαιδουριά.

Μί χαράν του μάς κυττάζει και μάς δέχετ' ευχαρίστως,
κι' ἄς φωνάζη κάθε Διάπης
'λεπτεριά, κλεφτεριά, καθώς ἔλεγε κι' ό Χρῆστος,
ό πασιγνώστος 'Δράπης.

Νά, παιδιά, κι' ό Κοραῆς, ό καλαμαράς ό Χιώτης,
τόν 'χαντάκωσαν σοφοί, 'πού τούς πρέπει Τσιριγώτης.
Στεφανώσατε και τούτον, κι' ἄς του ριζῆ κομφετί

τῆς σοφίας τὸ σνάφι...
γιὰ κυττάζετε... μιά πένα μίς 'στό χέρι του κρατεί,
μά ποίος ξερεί τί νά γράφῃ.

Δίστε τί καλαμαράς
τῆς ἐσχάτης συμφορᾶς.

Καλά τῶλεγε κι' ἐκεῖνος πῶς θά'λθουν καιροί μεγάλοι,
πού θά γίνουν οἱ Τζανηδες κι' οἱ Μπουρληδες Ἀγγλογάλλοι,
και θά πέρουν και θά δίνουν Λιθαντινῶν ἀρχονταίς...
φαινεται πῶς εἶχε πνεύμα... δώσατέ του δῶδ μυτιαίς.

'Μπρός, παιδιά στεφανωμένα, μὴ λυπάσθε τὰ στεφάνια...
στεφανώσατε τους και πᾶμε γιὰ νά κάψουμε λιθάνια
και 'στὰ μίξικα ρουθούνα καθὲ δρώτος ἀπογόνου...
χαίρετε, προπατόριε μάς... θά ξανά'λθουμε τοῦ χρόνου.

**Θεοτόκης, Ντελγιάννης,
κι' ό ξυλιένιος μπεχλιβάνης.**

Φασ.—Τῆς Λαύρας σήμερα γιορτή, και μούρχειται μιά
νά βάλω φουστανελά. [τρέλλα
Φουστανελάδες γίνετε μαζί μου τροπαιοῦχοι,

Κόντη, κορμάκι λυγρό,
ἔλα νά σύρωμε γυρό,
βγάλε τὸ λουτρανιάκι σου και φέρεσε ταρῶνχι.

'Ορὲ Κόντη, τί ασοτίζεις ; ὀρὲ Κόντη, τί γελᾷς ;
ὀρὲ Κόντη, θέλω τώρα νά γενῆς φουστανελάς.
Κούνα μιά τῆς φουστανελαίς, ὀρὲ μῆπο μου Κορριάτη,
κι' ἔνιτε σῦρε 'στό Παλάτι.

